

اتحاد بین المللی در حمایت از کارگران در ایران (واحد پاریس):

گزارش سمینار ت ژ ت در باره جنبش کارگری ایران

در دهم سپتامبر ۲۰۱۰ کنفدراسیون عمومی کارگران فرانسه (ت ژ ت)، سمینار یک روزه ای را با هدف آشنایی با جنبش کارگری ایران و تعیین استراتژی همبستگی با کارگران ایران، در دفتر مرکزی خود در پاریس، برگزار کرد. در این سمینار، نمایندگانی از فدراسیون های صنایع فلز، حمل و نقل، چاپ، نساجی و انرژی ت ژ ت شرکت کرده بودند. همچنین نماینده ای از سندیکای رنو و نماینده ای از کنفدراسیون جهانی اتحادیه های کارگری، در این نشست حضور داشتند. افزون بر این، جمعی از فعالین کارگری ایرانی مقیم فرانسه و نیز تعدادی از فعالین کارگری از کشورهای انگلیس، سوئد، سوئیس، بلژیک و کانادا برای سخنرانی به این سمینار دعوت شده بودند.

سمینار با سخنرانی ژان میشل ژوبیر، یکی از مسئولین بخش بین المللی ت ژ ت، آغاز شد. وی ضمن خوش آمد گویی به حاضران، اهداف برگزاری سمینار را برشمرد و توضیح داد که ت ژ ت علاقه مند است که آگاهی بیشتری از مسایل کارگری و اوضاع ایران داشته باشد. او اظهار امیدواری کرد که دعوت شدگان به این سمینار و رفقای فعال کارگری ایرانی، بتوانند با تشریح اوضاع کارگری ایران و ارائه اطلاعات در این زمینه، سهم ارزنده ای در این آگاه بخشی ادا کنند. وی در ادامه سخنان خود گفت که یکی از اهداف این سمینار تبادل نظر و گفت و گوی صریح با یکدیگر است. او اضافه کرد که بدون شک، میان ما، تفاوت نظر وجود دارد، اما ما باید نظرات خود را بطور صریح بیان کنیم و علی رغم وجود هر نوع اختلاف نظر، به سخنان هم گوش کنیم. وی ادامه داد که هدف ت ژ ت پشتیبانی از فعالین کارگری در ایران است. او در پایان در توضیح عدم حضور تعدادی از فعالین ت ژ ت، که برای شرکت در سمینار دعوت شده بودند، گفت که دلیل شرکت نکردن این فعالین در سمینار، اعتصابی است که در روز هفتم سپتامبر در پاریس صورت گرفت، و اضافه کرد که فعالین یاد شده، همزمان با این سمینار، درگیر برگزاری جلسات فوق العاده برای تداوم بخشیدن به حرکت های اعتصابی هستند.

پس از آن، خانم ماری لادیر-فولادی، پژوهشگر مرکز تحقیقات فرانسه، که از سوی ژنرال به سیمینار دعوت شده بود، سخنرانی کرد. او در سخنان خود به تشریح ساختار اقتصادی ایران پرداخت و با ارائه آمار و ارقام، تصویری از ترکیب جمعیت فعال و بیکار در ایران ارائه داد. او در عین حال، تاکید کرد که دسترسی به آمار دقیق و قابل اتکا در ایران، بسیار مشکل است.

سخنران بعدی، فرید پرتوی از فعالین اتحاد بین المللی در حمایت از کارگران در ایران و عضو اتحادیه کارگران خدمات عمومی کانادا بود. او پیرامون موقعیت و مبارزات طبقه کارگر ایران، از انقلاب ۵۷ تا امروز، نقش و جایگاه شوراهای کارگری در انقلاب ۵۷، و چگونگی سرکوب شوراهای ماهیت سرکوب گرانه خانه کارگر و شوراهای اسلامی سخن گفت. وی سپس به روند تاریخی سیاست های سرکوب گرانه و ضد کارگری رژیم سرمایه داری جمهوری اسلامی پرداخت و با اشاره به پروژه های نئولیبرالی رژیم- بعنوان بخشی از سرمایه داری جهانی- تاثیرات این پروژه ها بر زندگی و مبارزه کارگران در ایران، از جمله کارگران مهاجر، زنان و کودکان کار را توضیح داد. او در پایان به مقاومت و مبارزات جاری طبقه کارگر، از جمله به مبارزه برای ایجاد تشکلات مستقل کارگری، پرداخت و با برشمردن موانع و چالش های موجود، بر اهمیت حمایت طبقه کارگر جهانی از این مبارزات تاکید کرد.

سپس، متن سخنرانی مریم محسنی، از فعالین جنبش کارگری ایران، با عنوان "موقعیت زنان کارگر و مردانه بودن جنبش کارگری ایران: چالشها و راهکارها" توسط مینا پرتو به زبان فرانسه خوانده شد. مریم محسنی به دلیل نداشتن مدارک مسافرت، موفق نشده بود که در سمینار حضور یابد. گفتنی است که تعدادی از فعالین زن فدراسیون صنایع فلزات، به ویژه، برای شنیدن سخنرانی رفیق مریم محسنی، در این نشست شرکت کرده بودند. مریم محسنی در متن سخنرانی خود، از جمله نوشته بود: "نظام سرمایه داری مرد سالار در ایران، ابعادی وحشتناک از ستم را برای زنان کارگر به ارمغان آورده است. اما نمی توان مشکلات زنان کارگر را فقط در حوزه استثمار و در حوزه اقتصادی دید، بلکه در عرصه جنسیتی نیز، چنان رنج و ستمی به زنان کارگر می رود که باید مورد توجه جدی قرارگیرد. خشونت که نسبت به زنان کارگر و به طور کلی زنان پایین جامعه می رود، آنقدر ابعاد گسترده ای دارد که نمی توان امروز از ستم بر زنان کارگر صحبت کرد، اما به این خشونت نپرداخت."

سهیلا حائری، عضو سندیکای ت ژت، سخنران دیگر سیمینار بود. او در باره سرمایه گذاری های شرکتهای فرانسوی از جمله شرکت نفتی توتال، و نیز شرکتهای پژو، رنو، ستیرون و بانک های فرانسوی در ایران و اهداف و استراتژی آنها سخنرانی کرد. او توضیح داد که سودهای کلان این شرکت ها از طریق تحمیل بی حقوقی و دستمزد پایین به کارگران در ایران، بدست می آید. سهیلا حائری با اشاره به شرایط فجیع کاری، قرار دادهای سفید، تعویق در پرداخت دستمزدها که در مراکز کار این شرکت ها در ایران اعمال می شود، بر اهمیت و ضرورت مبارزات کارگران بخصوص در بخشهای اتومبیل و انرژی در این شرکت ها، تاکید نمود.

در ادامه سیمینار، متن سخنرانی بهروز خباز، از فعالین جنبش کارگری ایران، توسط بهروز فراهانی به زبان فرانسه خوانده شد. او نیز به دلیل نداشتن مدارک مسافرت، موفق نشده بود که در سیمینار شرکت کند. بهروز خباز در سخنان خود به موقعیت اسفناک کارگران در ایران تحت حاکمیت سرمایه داری جمهوری اسلامی و در عین حال به اشکال و چالشهای مبارزات کارگران در ایران و نقش و اهمیت تشکلات مستقل از دولت و سرمایه داران و کارفرمایان اشاره کرد. وی هم چنین با تکیه بر سنت شورایی کارگری و تجربه ی تشکیل شوراهای کارگری در اوایل انقلاب ۵۷، بر دغدغه ی بسیاری از کارگران و فعالین کارگری در ارتباط با سازمانیابی شورایی کارگری در ایران تأکید، و با نگاهی انتقادی از عملکرد نامطلوب سندیکاها و اتحادیه های کارگری، نگرانی این فعالین در ارتباط با استقلال، جهت گیری و مضمون تشکلات کارگری که در آینده ایجاد خواهند شد را بیان کرد.

علی شیرمبارکی، از فعالین اتحاد بین المللی در حمایت از کارگران در ایران، عضو سندیکای UNIA در سوئیس و نماینده سابق سندیکای پروژه ای آبادان، سخنران بعدی سمینار بود. او در آغاز در باره سندیکای کارگران پروژه ای آبادان و تجربه فعالیت های کارگری خود در ایران سخن گفت. او با شرح چگونگی پیدایش تشکلات ضد کارگری، مانند خانه کارگر و شوراهای اسلامی کار، تاکید کرد که این تشکلات، از همان ابتدا در تقابل و برای سرکوب تشکل های کارگری - که در جریان مبارزات مردمی در سال ۱۳۵۷ ایجاد شده بودند- توسط جمهوری اسلامی سازماندهی شدند. او همچنین در مورد تشکل مستقل کارگری و تقابل سرمایه داری با این تشکل و زیانی که تشکل مستقل کارگری، از عدم استقلال طبقاتی خود، متحمل می شود، سخن گفت. وی تاکید کرد که در حال حاضر، فعالین کارگری با سختی ها و موانع بیشمار روبرو هستند، اما آنها با بهره گیری از تجارب تلخ گذشته در صدد ایجاد تشکلات خود هستند و تا کنون نیز دستاوردهای قابل توجهی داشته اند. او گفت که فعالین کارگری به نیروی خود پی برده اند و با درس گیری از تجارب تلخ اما گران بهای گذشته، در صدد ایجاد تشکلات مستقل خود هستند، و فقط کافی است تا فرصت این کار را پیدا کنند. او تاکید کرد که تجربه سال ۱۳۵۷ به ما نشان داد که چگونه کارگران می توانند در اولین فرصت، تشکلات مستقل خود را سازماندهی کنند.

آخرین سخنران بخش اول سمینار، فرهاد شعبانی از فعالین جنبش کارگری ایران و سوئد بود. فرهاد شعبانی که در ۲۱ سال گذشته، عضو فعال اتحادیه کارگران مواد غذایی سوئد بوده است، درباره جنبش کارگری کردستان و مبارزات طبقه کارگر در کردستان ایران طی سی سال گذشته، سخن گفت. او ضمن توضیح اهمیت و نتایج این مبارزات، تاکید کرد که فعالین کارگری در کردستان، انسان هایی آگاه، رادیکال و انترناسیونالیست هستند و در میان مردم نفوذ دارند. او گفت که این فعالین با آگاهی به هویت خود، بعنوان فعال کارگری، دست به مبارزه می زنند، دستگیر و زندانی می شوند و در این راه، از حمایت کارگران و مردم برخوردارند. فرهاد شعبانی در ادامه، بیان داشت که کارگران در کردستان، پیوندی عمیق با فعالین جنبش کارگری در سطح سراسری دارند. او در پایان سخنرانی خود تاکید کرد که در شرایط موجود که هر گونه اعتراض کارگران در ایران با زندان و گلوله پاسخ می گیرد، ما فعالین کارگری از تشکلات کارگری کشورهای محل اقامت خود، و از جمله از ژت، انتظار داریم که حمایت و همبستگی بیشتری با کارگران ایران به عمل آورند.

بخشی از سمینار به بزرگداشت و یادمان رفیق یدالله خسروشاهی، از رهبران قدیمی و یکی از نمایندگان سابق شورای سراسری کارگران نفت ایران و نیز از فعالین اتحاد بین المللی در حمایت از کارگران در ایران، اختصاص داده شده بود. در این بخش که بعد از استراحت ناهار آغاز شد، ابتدا فیلمی از مراسم خاکسپاری و یادمان زنده یاد یدالله خسروشاهی، برای حاضرین نشان داده شد. سپس آزاده خسروشاهی، دختر رفیق یدالله خسروشاهی که از طرف ت ت ت به سمینار دعوت شده بود، طی سخنرانی کوتاه، یاد و فعالیت های پدر مبارزش را گرامی داشت. او از تمام کسانی که به مبارزات پدرش ارج می نهند و یاد او را گرامی میدارند، سپاس گزاری کرد.

در بخش دوم سمینار، فعالین حاضر در نشست، ضمن بیان نظرات و تجارب خود در زمینه همبستگی با کارگران ایران، به ارزیابی مشکلات و نیز فرصت ها و امکاناتی که در این رابطه وجود دارد، پرداختند. در این بخش، تعداد زیادی از شرکت کنندگان، در بحث شرکت کردند و دیدگاه های خود را با دیگران در میان گذاشتند.

خلاصه دیدگاه ها و نظرات شرکت کنندگان در سمینار

ستار رحمانی از فعالین اتحاد بین المللی در حمایت از کارگران در ایران، و عضو اتحادیه کالج ها و دانشگاه ها (UCU) در انگلستان، بخشی از تجارب خود، در پیش برد امر همبستگی کارگری در انگلستان و نکات مثبت و منفی آن را، با حاضرین در میان نهاد. او در ادامه گفت که همبستگی بین المللی کارگری یک کار خیریه ای نیست، بلکه وظیفه کارگران و تشکلات کارگری در همه دنیا است. او در قسمت دیگر از سخنان خود گفت که حاکمیت رژیم های دیکتاتوری و ضد کارگری در کشورهای نظیر ایران، و مخالفت این رژیم ها با هر نوع تشکل مستقل کارگری، شرایط خرید نیروی کار ارزان از طرف صاحبان سرمایه را فراهم می آورد. بنا براین، مبارزه با این گونه رژیم ها و فراهم کردن شرایط برای ایجاد تشکلات مستقل کارگری، یکی از وظایف کارگران در سراسر جهان است. او تاکید کرد که در خارج از کشور، آکسیون ها و کمپین های فعالین کارگری ایران، بدون حمایت شدن از سوی فعالین کارگری دیگرکشورها، نمی تواند رژیم اسلامی را وادار به عقب نشینی کند. او در پایان گفت که کارگران در همبستگی جهانی است که خواهند توانست سرمایه داری را به عقب برانند.

مهشید مجاوریان در سخنان خود بر ضرورت هماهنگ کردن آکسیون های فعالین کارگری ایرانی در خارج از کشور، با آکسیون های اتحادیه های کارگری، تاکید کرد. وی در ادامه سخنان خود گفت که درخواست اخراج جمهوری اسلامی از کنفرانس سالانه سازمان جهانی کار، هر سال از جانب فعالین کارگری ایران مطرح می شود و ضروری است که اتحادیه های کارگری در جهان، برای ابراز همبستگی با کارگران ایران، از این خواست حمایت کنند. وی همچنین پیشنهاد کرد که متون آموزشی ث ژت در باره حقوق و سازمان یابی کارگری به فارسی ترجمه شود تا در دسترس فعالین کارگری ایرانی قرار گیرد.

علیرضا نوایی در صحبت های خود چند پیشنهاد به سمینار ارائه داد: الف- باتوجه به اعلام آمادگی ث ژت برای آموزش حقوق کارگری به فعالین کارگری در ایران، و با توجه به اینکه مسافرت این فعالین به خارج، بسیار مشکل است، بهتر است که اسناد آموزشی ث ژت به فارسی ترجمه و در صورت امکان بصورت الکترونیکی به ایران ارسال شود؛ ب- از آنجا که ترجیح تشکلات کارگری بین المللی این است که گزارشات کارگری بطور مستقیم از ایران دریافت گردد، بنابراین لازم است که ث ژت به سهم خود تلاش کند تا ارتباط مستقیم میان فعالین کارگری در ایران با تشکلات کارگری در سطح بین المللی برقرار شود؛ ج- دروغ ها و شگردهای رژیم جمهوری اسلامی ایران برای فریب افکار عمومی جهان نزد کارگران و اتحادیه های کارگری افشا شود. دروغ بی شرمانه وزیر کار جمهوری اسلامی ایران در نودونهمین کنفرانس سالیانه سازمان جهانی کار، مبنی بر آزادی منصوراسالو از زندان، نمونه ای از این نیرنگ هاست.

بهزاد کاظمی، در مورد ضرورت همکاری کارزارها و کمیته های دفاع از حقوق کارگران در خارج از کشور، سخن گفت. او گفت که ما باید به این پرسش پاسخ دهیم که چگونه می توانیم از اتحادیه های کارگری غیرایرانی توقع داشته باشیم که از کارگران ایران پشتیبانی کنند، در حالی که در خارج از کشور فعالان ایرانی مدافع حقوق کارگران در ایران، پراکنده هستند و حتی در سطح یک شهر، با هم به فعالیت مشترک نمی پردازند.

فرخنده آشنا تاکید کرد که وجود اختلاف در جنبش کارگری طبیعی است. او گفت که بطور مثال در همین فرانسه، هم "ث ژت" را داریم و هم "سود" و هم دیگر اتحادیه ها را. وی ادامه داد که به ث ژت این نقد را دارد که حمایت اش از حق تشکل کارگران، اساسا دفاع از ایجاد سندیکا است، در حالیکه کارگران در ایران نیاز دارند که تشکلاتی که خودشان می خواهند ایجاد کنند، یعنی تشکل مستقل کارگری که نه دولت در آن دخالت کند و نه کارفرماها. او در ادامه گفت که مسئله این است که متشکل شدن و تشکل یابی، بطور کلی در ایران، جرم محسوب میشود و کارگران به همین دلیل از کار اخراج و زندانی می شوند و یا مورد تعقیب قرار می گیرند. او تاکید کرد که اگر تشکلات کارگری در سطح بین المللی خواهان همبستگی کارگری هستند لازم است که از حق متشکل شدن کارگران در ایران حمایت کنند، و به دولت ایران که کارگران را به دلیل تلاش برای ایجاد تشکل کارگری زیر فشار قرار می دهد، اعتراض نمایند.

احمد بخردطبع، سخنان خود را به دوبرخس تقسیم کرد. او ابتدا از ترفند وزارت کار ایران، در کم نشان دادن نرخ واقعی بیکاری پرده برداشت. او در این باره گفت که وزارت کار برای کم نشان دادن نرخ بیکاری، کودکان را جزو شاغلین به حساب می آورد، و این کار حتی اعتراض دو نهاد ضد کارگری، یعنی "خانه کارگر" و "شورای اسلامی کار" را هم به دنبال داشته است. او سپس به عنوان عضو "همبستگی سوسیالیستی با کارگران ایران - فرانسه" و نیز به عنوان نماینده ای از "نهادهای

همبستگی با جنبش کارگری در خارج از کشور"، ضمن قدردانی از سندیکای ژت ژت برای سازماندهی این سمینار، پیشنهاد کرد که در آینده سمینارهای مشترک با سایر اتحادیه ها و سندیکا های بین المللی برگزار شود. او همچنین بر ضرورت همکاری با سایر نهادهای کارگری ایرانی تاکید کرد.

آذر درخشان، فعال جنبش زنان، در سخنان خود گفت که خواست ایجاد تشکلهای مستقل کارگری (سندیکا، شورا، و یا هر نوع دیگر) از سوی کارگران، بیانگر تقابل سیاسی کارگران با جمهوری اسلامی است. او گفت که جمهوری اسلامی، حق تشکل را فقط برای نهادهای اسلامی و حکومتی، مانند خانه کارگر و شوراهای اسلامی، می پذیرد. او در ادامه گفت که تقلیل خواست های کارگران به مطالبات اقتصادی، نادرست است؛ زیرا که برای نمونه خواست تشکل مستقل کارگری، یک خواست کاملاً سیاسی است. وی با اشاره به موضوع آزادی های اجتماعی، تاکید کرد که مردم فقط مخالف استبداد نیستند، بلکه مخالف جمهوری اسلامی به مثابه یک سیستم اقتصادی، سیاسی، فرهنگی و ایدئولوژیک هستند. وی با اشاره به طرح خروج کارگاه های زیر ۱۰ نفر از شمول قانون کار، که در دوران ریاست جمهوری خاتمی به تصویب رسید، گفت که بدون آگاهی از ماهیت چنین حملاتی به حقوق کارگری، نمیتوان به موقعیت برده وار هزاران کارگر، به ویژه کارگران زن، در این کارگاه ها پی برد.

بهر روز فراهانی در سخنان خود گفت: "یکی از اشکالات ما در خارج از کشور اینست که نتوانستیم به حد کافی تنفر افکار عمومی کشورهایی را که در آن زندگی میکنیم نسبت به رژیم جمهوری اسلامی برانگیزیم. در صورتی که زمان "پینوشه" جهان کاملاً به وی تنفر داشت. از این نظر ایجاد سمینارهایی بدین شکل میتواند به اهداف ما یاری رساند و از سندیکای ژت ژت در این مورد مشخص کمال تشکر را دارم و چه خوب بود که کنفرانس ما همراه با دیگر سندیکاها از جمله سندیکای "سود" برگزار میگردد که امیدوارم در آینده صورت پذیرد، زیرا سرکوب وحشیانه و بی سابقه ای جنبش کارگری ایران را تهدید مینماید و در این رویارویی همراه با پیشنهاد رفقای ما از "همبستگی سوسیالیستی با کارگران ایران در پاریس" که در همین سمینار طرح کرده اند، ایجاد یک کلکتیو سندیکایی در خدمت جنبش کارگری است. نظیر "نهادهای همبستگی در خارج از کشور" که در چندین کشور فعال هستند."

مینا پرتو، عضو سندیکای معلمین بلژیک، به تجارب خود در ایجاد کمیته های حمایت از کارگران اخراجی در بلژیک اشاره کرد. وی سپس با بیان این نکته که بسیاری از فعالین کارگری ایرانی در اروپا، در دهه ۸۰، عضو و فعال سازمان های چپ ایرانی بودند و در آن عرصه فعالیت داشتند، توضیح داد که برخی از فعالینی که بعدها از سازمان های خود جدا شدند و در مراکز کاری اشتغال یافتند مدت هاست که در ارتباط با سندیکاهای کارگری قرار گرفته اند. او گفت که متأسفانه امروز، به همان نسبتی که این فعالین در جنبش های کارگری و اجتماعی در بلژیک، شرکت می کنند، سندیکاهای کارگری بلژیک، امر همبستگی با کارگران ایران را به پیش نمی برند، و یا به سختی درگیر این کار می شوند.

فرشین کاظمی نیا گفت به نظر میرسد در دو عرصه میتوان از سندیکای کارگران فرانسه، برای همبستگی با کارگران و مزدگیران ایران، توقع همکاری داشت: نخست، آگاه شدن و واکنش نشان دادن نسبت به برخی عملکردهای نادرست، غیر انسانی و خارج از اصول شرکت های فرانسوی فعال در ایران (نظیر پژو، آکاتل، تونال، پروژه ال ۹۰ و غیره)، که رسوایی های مالی و اخلاقی شان بطور جسته و گریخته، در رسانه ها نیز منعکس شده است، و دوم، تعیین یک رابطه ی دائمی، با هر مکانیزی (تحت قالب یک دبیرخانه یا دیده بان دائمی) برای رصد کردن و انعکاس مسایل کارگری و سرکوب ها در ایران.

پاسکال دکامپ از اعضای ث ت در فرانسه در رابطه با ضرورت مبارزه علیه سرکوب های بیشمار جمهوری اسلامی علیه فعالین کارگری در ایران صحبت کرد و از ث ت خواست که همواره در اجلاسهای سالانه سازمان جهانی کار خواهان اخراج هیئت نمایندگی جمهوری اسلامی از این اجلاس شود. وی تاکید کرد که کارگران ایران در هیچکدام از هیئتهایی که به نام آنان در این اجلاسها شرکت میکنند نمایندگی نمی شوند. پاسکال همچنین به همکاری و شرکت خود در اکسیون اعتراضی ای که در ژوئن ۲۰۱۰ در اجلاس سازمان جهانی کار برگزار شد اشاره کرد؛ وی توضیح داد که همراه با فعالین چپ ایرانی وارد سالن این کنفرانس شدند و به شعار علیه جمهوری اسلامی پرداختند و خواهان اخراج هیئت آن شدند و بدین ترتیب شرکت کنندگان از کشورهای مختلف در این اجلاس را از وضعیت فاجعه بار کارگران در ایران مطلع ساختند.

در پایان، ژان فرانسوا کورب و ژان میشل ژوبیر، جمعبندی های خود از سمینار را بیان کردند. شرح فشرده این جمعبندی ها در زیر می آید:

ژان فرانسوا کورب گفت که انتشار خبرهای بیشتر در باره مبارزات کارگران ایران، در فرانسه و در میان کارگران، و به ویژه، برجسته کردن وضعیت رفقای کارگر زندانی در ایران، ضروریست و باید در الویت قرار گیرد. پس باید در این زمینه بیشتر تلاش کرد. او همچنین گفت که لازم است در کشورهای دیگر نشست های مشترک کارگری به اشکال مختلف برگزار گردد و از اتحادیه های کارگری در کشورهای مختلف، برای همکاری در این مورد، دعوت شود. منتها باید امکان پذیر بودن آن را مورد بررسی قرار داد. او گفت که دعوت از دیگران برای شرکت در یک کنگره، هم مهم و هم امکان پذیر است، اما برقرار کردن ارتباط مستقیم، مشکل است. او توضیح داد که شاید بتوان از طریق ویدئو، کار در خوری انجام داد. او در رابطه با ایجاد یک جمع و یا کمیته هماهنگی میان سندیکاهای کارگری و فعالین و تشکلات کارگری ایرانی در فرانسه، با هدف پشتیبانی از کارگران در ایران، گفت در صورتی که دیگر سندیکاهای فرانسوی با آن موافق باشند، این کار شدنی است. اما چنین کاری، نیازمند بررسی همه جانبه و ژرف در باره جنبش کارگری در ایران است. او تاکید کرد که لازم است اعضای بیشتری از ث ت درگیر کار شوند. او در پایان گفت که مسایل مربوط به ایران هنوز برای بسیاری از کارگران در فرانسه در دور رس قرار دارد. تا کنون آشنایی های ما با یکدیگر فقط در میتینگ ها و تظاهرات ها بوده است. اما باید هماهنگ تر با هم کار کنیم. تجارب کار مشترک در همبستگی با مردم فلسطین نیز وجود دارد که میتوان از آن بهره برد.

ژان میشل ژوبیر، در ابتدا از اینکه نتوانسته بودند در مراسم خاکسپاری و یادمان رفیق یدالله خسرو شاهی در لندن شرکت کنند، ابراز تاسف نمود. او سپس از آزاده خسرو شاهی به خاطر شرکت اش در سمینار سپاس گزاری کرد. وی در ادامه تاکید کرد که هر چند امروز نمیتوان تصمیم خاصی گرفت، اما باید دید که بطور مشخص در حمایت و همبستگی با رفقای ایران که خواهان ایجاد تشکل مستقل از دولت و کارفرمایان هستند چه می توان کرد. او در ادامه گفت که اگر سندیکاهای کارگری فرانسه موافقت کنند، میتوان یک جمع مشترک و هماهنگ کننده در فرانسه درست کرد. این کار را می توان بدون دخالت کردن در کار یکدیگر انجام داد. او درباره شرکت های فرانسوی که در ایران فعال هستند، گفت که باید در این مورد بیشتر تحقیق نمود و پس از آن تصمیم گرفت که چگونه باید با این شرکت ها رفتار کرد.

ژان میشل ژوبیر در مورد تلاش برای اخراج جمهوری اسلامی از سازمان جهانی کار، که در مباحث سمینار به آن اشاره شده بود، گفت که سازمان جهانی کار وابسته به سازمان ملل است. تمامی کشورها باید تعدادی از معاهده ها را امضا کنند تا بتوانند به عضویت سازمان جهانی کار در آیند و در نشست این سازمان شرکت کنند. هر زمان که جمهوری اسلامی از سازمان ملل اخراج شود، آنگاه درخواست

اخراج آن از سازمان جهانی کار نیز سهل تر خواهد شد. وی در ادامه گفت، اما در حال حاضر این کار مشکل است. سازمان جهانی کار، سه جانبه گرا است. حتی یک حکومت دیکتاتوری، به عنوان دولت، به رسمیت شناخته می شود. برای نمونه، بیرمائی هنوز عضو سازمان جهانی کار است. وی همچنین مطرح کرد که البته اخراج را میتوان از آمریکا شروع کرد که عراق را اشغال کرد. ژان میشل در ادامه گفت که جمهوری اسلامی یک ظاهر ضد آمریکایی و ضد امپریالیستی در سطح بین المللی به خود داده و بین ضد آمریکایی و ضد امپریالیست بودن تشابه ظاهری ایجاد کرده است. او گفت در رابطه با ایران، بسیاری از مسایل ناروشن باقی مانده است؛ بطور مثال آنها میدانند که شوراهای اسلامی و خانه کارگر جمهوری اسلامی را نمایندگی میکنند و نه کارگران را، اما مشکل می توان این را در سازمان جهانی کار اثبات کرد، بخصوص که سازمان جهانی کار این تشکلات را به رسمیت شناخته است. او در ادامه یک بار دیگر تاکید نمود که این سمینارها و و تلاش های نظیر آن باید در مورد مسایل مختلف ادامه یابد.

ژان فرانسوا کورب در پایان اعلام کرد که پیام هایی از "کمیته هماهنگی برای کمک به ایجاد تشکلات کارگری" و "اتحادیه کارگران پست کانادا" به سمینار رسیده است. او ضمن قدردانی از فرستندگان پیام ها، گفت که متن کامل سخنرانیها و پیام های دریافت شده، توسط ژت منتشر خواهد شد.

در یک ارزیابی مختصر از این سمینار باید گفت که فعالین اتحاد بین المللی در حمایت از کارگران در ایران و دیگر شرکت کنندگان در سمینار، تلاش کردند که با انگشت نهادن به مسایل و معضلات جنبش کارگری در ایران، استراتژی ها و راه کارهای موثر و مطلوب در حمایت از مبارزات کارگری در ایران را از زوایای مختلف مورد بررسی قرار دهند و در صورت امکان به نتایج مشخص برسند.

ما به سهم خود از ژت و دست اندرکاران و شرکت کنندگان در این سمینار قدردانی میکنیم. همچنین از رفقا مینا، بیژن، شهزاد و نادر و رفقای دیگری که مسئولیت ترجمه اسناد و سخنرانیها را از قبل و در خلال کنفرانس عهده دار بودند و با کمک به امر تبادل نظر شرکت کنندگان، نقش بسزایی در غنای سمینار کارگری پاریس داشتند، صمیمانه سپاسگزاریم

حمایت از مبارزات کارگران در ایران برای ایجاد تشکل های مستقل از دولت و سرمایه داران، تشکل هایی که بتوانند در مقابل سرمایه داری و حکومت آن، مبارزه کارگران را سازمان دهند و رهبری کنند، یکی از مهمترین وظایف همه فعالین کارگری است. این تشکل ها که با تکیه به نیرو و مجمع عمومی خود کارگران ایجاد می شوند، ممکن است شورا یا سندیکا و یا هر شکل موثر دیگری که خود کارگران و فعالین کارگری در ایران تشخیص میدهند، باشند. مبحث تشکل های مستقل کارگری در ایران، و نوع این تشکل ها، از اهمیت فوق العاده ای برخوردار است. این مبحث همچنان باز است. اما جدا از این مباحث که بسیار مهم اند، مبنای هر گونه حمایت و همبستگی جهانی کارگری، قبل از هر چیز باید استقلال طبقاتی کارگران و تشکل های کارگری از سرمایه، کارفرماها، حکومتها و نهادهای حکومتی باشد. بنا براین، در این عرصه باید از تمامی تشکل های مستقل کارگری و تلاش های فعالین جنبش کارگری در ایران با تمام نیرو حمایت کرد. افشای خانه کارگر و شوراهاى اسلامى و تمامی تشکل های وابسته و دست ساز آنها، به مثابه ابزارهای سرکوب رژیم سرمایه داری جمهوری اسلامی، بخشی جدا ناپذیر از حمایت از فعالین کارگری در داخل کشور است؛ این فعالین با پذیرش همه خطرات، علیه سرمایه و حکومت آن، شجاعانه مبارزه می کنند. ما به آنان درود می فرستیم. به باور ما بحث، گفتگو و همکاری میان فعالین کارگری در خارج و داخل کشور، و جلب همبستگی بین المللی کارگری در همه کشورها، باید در خدمت استقلال طبقاتی و قدرت یابی طبقه کارگر باشد.

به امید پیروزی طبقه کارگر

اتحاد بین المللی در حمایت از کارگران در ایران (واحد پاریس)
۲۵ سپتامبر ۲۰۱۰

جهت اطلاعات بیشتر به وبسایتهای زیر مراجعه نمایید و یا با ایمیلهای زیر تماس بگیرید:

www.etehadbinalmelali.com

www.workers-iran.org

info@workers-iran.org; alliance@workers-iran.org

